

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

**2222**

A szingularitás

Az adott szálig: **Árnyékban őrzött melegség**

# 1. Árnyékban őrzött melegség

János Szikra

A műszakváltás jeleként felvillanó sárga fény kioltotta a dinamók éles csikorgását, s a csarnokba visszatért a csövek állandó, mély zúgása. A tizenkettes pad lendkereke lassan elnehezülve megállt. János-g534 óvatosan lecsatolta véresre dörzsölt csuklópántjait, majd a tenyerében felgyűlt izzadságot a nadrágjába törölte. Nem a saját fülkéje felé indult. Egyetlen megfontolt, halk lépéssel Alindáék padjához lépett, s a vaslemez szélére csúsztatta az aznapi vízadagját tartalmazó, karcolt pléhedényt.

– Igya meg, öregasszony – mondta fojtott, szikár hangon, ügyelve rá, hogy az őrszemek távoli léptei felé se verődjön vissza a hangja. – Holnap is kell a lába.

A Nagymama összerezsent, és görcsösen maga köré fonta a rongyos pokrócát. A kolónia szigorú rendszere szerint a regisztrált egyedek közötti fejadag-átadás súlyos fegyelminek számított, amiért megvonás járhatott.

– Ne pazarold a fejadagoda, G534-es – vetette oda a nagymama rekedten, de a szeme sarkában megremegett egy apró ránc. – A törvény nem tűri az efféle oktalan megosztást. Én már leéltem az időmet, te meg még munkára vagy fogva.

– A törvény nem tud semmit, Mariska néni – szólt halkan János, s a tiltott név kiejtése egy pillanatra megállította a levegőt a párás fülkében. – Amíg még tudjuk a másik nevét, nem vagyunk csak gépalkatrészek.

Alinda rémülten nézett körbe a homályban, de látta, ahogy a nagymama keze tétován megérinti a pléhedényt. Bár az idős asszony szája szigorú elutasításra húzódott, az elrejtett mozdulat elárulta: a kolónia törvényei ellenére mélyen tisztelte és kedvelte a hallgatag férfit.